

się na specjalnym posiedzeniu rady wydziału. Tematem wykładu jest jeden z dwóch tematów przedstawionych do zatwierdzenia radzie wydziału przez kandydata.

2. Wykład habilitacyjny ma na celu stwierdzenie umiejętności zwięzłego i jasnego przedstawienia zagadnień naukowych przez kandydata.

§ 11. W razie negatywnej oceny wyników kolokwium habilitacyjnego bądź wykładu habilitacyjnego rada wydziału może zezwolić na ponowne ich przeprowadzenie w ustalonym przez nią terminie.

§ 12. W razie pozytywnej oceny wykładu habilitacyjnego rada wydziału podejmuje uchwałę o nadaniu stopnia naukowego docenta określonej gałęzi nauki lub dyscypliny naukowej.

§ 13. 1. Uchwały rady wydziału związane z przeprowadzeniem przewodu habilitacyjnego zapadają bezwzględną większością głosów. Uchwała rady wydziału o nadaniu stopnia naukowego docenta zapada bezwzględną większością głosów przy obecności co najmniej 2/3 uprawnionych do głosowania członków rady. Głosowanie odbywa się tajnie.

2. Z przebiegu posiedzeń rady wydziału związanych z przewodem habilitacyjnym sporządza się protokoły.

§ 14. Od uchwały rady wydziału odmawiającej nadania stopnia naukowego docenta służy odwołanie do Ministra, który decyduje po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.

§ 15. 1. Uchwała rady wydziału o nadaniu stopnia naukowego docenta wymaga zatwierdzenia przez Ministra; przed powzięciem decyzji Minister zasięga opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.

2. Wniosek o zatwierdzenie uchwały rady wydziału o nadaniu stopnia naukowego docenta przesyła rektor do Ministra. Do wniosku należy dołączyć rozprawę habilitacyjną, odbitki prac naukowych, wykaz publikacji, akta osobowe kandydata oraz odpisy wszystkich ocen komisji i recenzentów, a także protokołów z posiedzeń rady wydziału dotyczących całego przebiegu przewodu habilitacyjnego.

§ 16. Minister zawiadamia rektora o decyzji w sprawie zatwierdzenia uchwały rady wydziału o nadaniu stopnia naukowego docenta. Nazwiska osób, którym nadano stopień naukowy docenta, ogłaszane są w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 17. Osoby, które na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 1952 r. w sprawie warunków i trybu nadawania stopni naukowych (Dz. U. z 1952 r. Nr 24, poz. 164, z 1954 r. Nr 13, poz. 47 i z 1956 r. Nr 11, poz. 58) posiadały wszczęty przewód doktorski (stopień doktora nauk) przed dniem wejścia w życie ustawy, mogą ubiegać się o nadanie stopnia naukowego docenta na podstawie przedstawionej pracy doktorskiej. W tych przypadkach wszczęte przewody doktorskie uznaje się za wszczęte przewody habilitacyjne. Rada wydziału określa stadium, w którym przewód ma być wznowiony.

§ 18. Osoby, które na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1956 r. Nr 45, poz. 205) uzyskały stopień doktora, a w okresie mocy obowiązującej tej ustawy posiadały wszczęty przewód kandydacki, mogą przedłożyć przy ubieganiu się o stopień docenta pracę kandydacką jako rozprawę habilitacyjną.

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Szkolnictwa Wyższego: *S. Żółkiewski*

Minister Zdrowia: *R. Barański*

Minister Oświaty: w z. *Z. Dembińska*

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Rapacki*

Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej:
W. Reczek

257

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 26 czerwca 1959 r.

w sprawie włączenia pomoru rzekomego drobiu do chorób podlegających obowiązkowi zgłaszania i zwalczania tej choroby.

Na podstawie art. 29 lit. a) i art. 109 przepisów z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. z 1927 r. Nr 77, poz. 673 i Nr 114, poz. 975, z 1928 r. Nr 26, poz. 229, z 1932 r. Nr 26, poz. 229, Nr 60, poz. 573 i Nr 67, poz. 622, z 1934 r. Nr 110, poz. 976, z 1938 r. Nr 27, poz. 245, z 1948 r. Nr 49, poz. 373 i z 1951 r. Nr 1, poz. 4) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy wstępne.

§ 1. 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o organie administracji prezydium rady narodowej, należy przez to rozumieć właściwy do spraw weterynarii organ tego prezydium.

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa:

- 1) o prezydiach wojewódzkich rad narodowych — należy przez to rozumieć również prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw,
- 2) o prezydiach powiatowych rad narodowych — należy przez to rozumieć również prezydium rad narodowych miast stanowiących powiaty oraz prezydium dzielnicowych rad narodowych miast wyłączonych z województw.

II. Obowiązek zgłaszania pomoru rzekomego.

§ 2. Do zaraźliwych chorób zwierzęcych, podlegających obowiązkowi zgłaszania w myśl art. 20 przepisów z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. Nr 77, poz. 673 z późniejszymi zmianami), włącza się pomór rzekomy drobiu (*pseudopestis gallinarum*) występujący u drobiu grzebiącego (kur, indyków i perlic).

§ 3. Osoby, w których władaniu znajduje się drób chory na pomór rzekomy drobiu lub podejrzany o tę chorobę, równocześnie ze zgłoszeniem (§ 2) powinny:

- 1) drób grzebiący chory lub podejrzany o chorobę niezwłocznie oddzielić od drobiu nie podejrzanego oraz trzymać go w zamknięciu;
- 2) nie wypuszczać poza zagrodę świń, psów, kotów, drobiu wodnego oraz gołębi;
- 3) nie wywozić (wnosić) z zagrody żadnego drobiu żywego, padłego lub zabitego oraz produktów pochodzących od drobiu (jaj, pierza), jak również nawozu, paszy, ściółki, narzędzi i innych przedmiotów, z którymi stykał się drób chory lub podejrzany o chorobę;

- 4) nie wprowadzać do zagrody innego drobiu;
- 5) dopilnować, aby do pomieszczeń z drobiem grzebiącym nie miały dostępu osoby postronne z wyjątkiem pracowników służby weterynaryjnej oraz organów władzy i Państwowego Zakładu Ubezpieczeń;
- 6) drób padły lub zabity przechowywać w odosobnionym miejscu i zabezpieczyć go przed dostępem ludzi i zwierząt do czasu zbadania przez lekarza weterynarii.

III. Postępowanie po ujawnieniu pomoru rzekomego drobiu.

A. Postępowanie rozpoznawcze.

§ 4. Właściwy organ administracji prezydium powiatowej rady narodowej, otrzymawszy zgłoszenie lub powziąwszy w inny sposób wiadomość o pomorze rzekomym drobiu lub jego podejrzeniu, powinien natychmiast zbadać przez powiatowego lekarza weterynarii stan rzeczy na miejscu w celu ustalenia:

- 1) u jakiego drobiu, kiedy i jakie zauważono objawy choroby;
- 2) czy w czasie ostatnich dwóch tygodni nie wprowadzono do zagrody drobiu obcego, a jeżeli tak, to jaki i skąd ten drób pochodził;
- 3) czy drób chory lub podejrzany stykał się w czasie ostatnich dwóch tygodni z innym drobiem spoza zagrody;
- 4) czy w czasie ostatnich dwóch tygodni były wywożone lub wynoszone z zagrody produkty drobiu grzebiącego albo drób żywy, padły lub zabity, a jeżeli tak, to dokąd;
- 5) czy i kiedy drób grzebiący chory i podejrzany, znajdujący się w zagrodzie, jak i poza nią w danej miejscowości, był szczepiony przeciw pomorowi rzekomemu oraz kto przeprowadzał szczepienie.

§ 5. Powiatowy lekarz weterynarii powinien zbadać wszystkich drób grzebiący, który według wyników badania należy uważać za podejrzany. Jeżeli drób taki znajduje się na obszarze innego powiatu, właściwy organ administracji prezydium powiatowej rady narodowej powinien natychmiast zawiadomić właściwy organ administracji prezydium rady narodowej tego powiatu w celu wydania odpowiednich zarządzeń.

§ 6. W razie stwierdzenia pierwszego ogniska pomoru rzekomego drobiu w miejscowości wolnej od tej choroby powiatowy lekarz weterynarii prześle w całości drób padły lub zabity do właściwej pracowni rozpoznawczej w celu dokonania badań.

B. Zagroda zapowietrzona.

§ 7. 1. Właściwy organ administracji prezydium powiatowej rady narodowej po stwierdzeniu przez powiatowego lekarza weterynarii pomoru rzekomego drobiu na podstawie objawów klinicznych, zmian anatomopatologicznych i przebiegu epizootcji, a w przypadkach ustalonych w niniejszym rozporządzeniu również na podstawie wyniku badań laboratoryjnych, przeprowadzonych przez pracownię rozpoznawczą, powinien zagrodę uznać za zapowietrzoną.

2. W zagrodzie tej należy:

- 1) zarządzić zabicie drobiu chorego i podejrzanego o chorobę;
- 2) zarządzić nieszkodliwe usunięcie pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii drobiu padłego lub zabitego na skutek pomoru rzekomego przez spalenie na popiół lub głębokie zakopanie takiego drobiu po uprzednim zlaniu środkiem odkażającym lub posypaniu wapnem, uniemożliwiającym gospodarcze wykorzystanie drobiu;
- 3) zarządzić zamknięcie wszystkiego drobiu znajdującego się na terenie zagrody oraz zaszczepienie przeciw pomorowi

rzekomemu drobiu grzebiącego, nie wykazującego żadnych objawów chorobowych; szczepień można zaniechać, jeżeli drób ten ma być poddany ubojowi (§ 8);

- 4) zabronić wstępu do pomieszczeń, w których znajduje się drób grzebiący, osobom postronnym z wyjątkiem pracowników służby weterynaryjnej oraz organów władzy i Państwowego Zakładu Ubezpieczeń;
- 5) zarządzić umieszczenie na widocznym miejscu przy wejściach do zagrody zapowietrzonej tablic z następującym wyraźnym i trwałym napisem: „Pomór rzekomy drobiu”, a przy wejściach do pomieszczeń zajmowanych przez drób grzebiący: „Pomór rzekomy drobiu — osobom postronnym wstęp wzbroniony”;
- 6) zarządzić umieszczenie przy wejściach do pomieszczeń zajmowanych przez drób grzebiący środków do odkażania rąk i obuwia osób przebywających w tych pomieszczeniach;
- 7) zabronić wypuszczania poza zagrodę zapowietrzoną świń, psów, kotów oraz gołębi;
- 8) zabronić wywozu z zapowietrzonej zagrody drobiu grzebiącego i wodnego, żywego i zabitego, jak również produktów pochodzących od takiego drobiu oraz nawozu, ściółki i wszelkich przedmiotów, przez które zaraza może się przeniesić;
- 9) zabronić wprowadzania do zagrody zapowietrzonej innego drobiu.

§ 8. 1. Właściwy organ administracji prezydium powiatowej rady narodowej może zezwolić na wywóz z zagrody zapowietrzonej drobiu podejrzanego o zarażenie się w celu poddania go natychmiastowemu ubojowi pod warunkiem, że:

- 1) przewóz będzie odbywał się odpowiednio uszczelnionym środkiem transportowym i podczas przewozu drób ten nie będzie stykał się z innym drobiem;
- 2) przewóz będzie odbywał się pod nadzorem osoby (konwojenta) upoważnionej do tego przez powiatowego lekarza weterynarii;
- 3) środki transportowe użyte do przewozu drobiu będą oczyszczone i odkażone niezwłocznie po zakończeniu transportu;
- 4) zachowane będą wymagania określone w § 9 co do uboju i postępowania z mięsem drobiu po uboju.

2. Właściwy organ administracji prezydium powiatowej rady narodowej może zezwolić na ubój drobiu grzebiącego podejrzanego o zarażenie się oraz na wywóz z zagrody zapowietrzonej zdatnego do spożycia drobiu białego i jaj pod warunkiem, że zostaną zachowane wymagania określone w § 9 co do uboju i postępowania z mięsem drobiu po uboju, a w odniesieniu do jaj, że będą one odkażone w zagrodzie zapowietrzonej w sposób określony w § 13 ust. 2 pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii i będą użyte do produkcji piekarnianej lub cukierniczej. Skorupki z jaj nie gotowanych należy spalić.

3. O udzielonym zezwoleniu na wywóz drobiu żywego lub białego (ust. 1 i 2) właściwy organ administracji prezydium powiatowej rady narodowej zawiadomi uprzednio zarząd rzeźni, w której ma być dokonany ubój, a jeżeli drób żywy lub bity ma być wywieziony na teren innego powiatu — także właściwy organ administracji prezydium rady narodowej tego powiatu — w celu dopilnowania, aby przepisy rozporządzenia i wydanych zarządzeń były przestrzegane.

§ 9. 1. Drób grzebiący, podejrzany o zarażenie się pomorem rzekomym drobiu przed, w czasie i po uboju, nie może stykać się z innym drobiem. Miejsce uboju i sprzęt użyty do obróbki powinny być oczyszczone i odkażone, a osoby zatrudnione przy uboju i obróbce powinny być poddane odkażeniu.

2. Drób grzebiący podejrzany o zarażenie się pomorem rzekomym powinien być przed i po uboju zbadany przez powiatowego lekarza weterynarii.

3. Wnętrznosci i krew, pochodzące z drobiu, o którym mowa w ust. 1 i 2, powinny być nieszkodliwie usunięte pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii.

4. Zdatne do spożycia tuszki, pochodzące z drobiu grzebiącego podejrzanego o zarażenie się pomorem rzekomym, mogą być przeznaczone do przetwórstwa konserwowego, a jeżeli to jest niemożliwe, należy je wyjąć (najlepiej przez co najmniej półgodzinne gotowanie) pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii i po wyjąłowieniu dopuścić do obrotu.

C. Okręg zagrożony.

§ 10. 1. Prezydium powiatowej rady narodowej powinno dookoła zagrody zapowietrzanej ustanowić okręg zagrożony.

2. Do okręgu zagrożonego należy włączyć zagrody znajdujące się w danej miejscowości. Okręg zagrożony może być rozszerzony również na sąsiednie miejscowości ze względu na stopień niebezpieczeństwa zarazy, sytuację epizootyczną i warunki lokalne.

3. W miastach i osiedlach okręg zagrożony może obejmować jedną lub kilka sąsiednich ulic, dzielnicę miasta, a nawet całe miasto (osiedle).

§ 11. 1. W okręgu zagrożonym właściwe prezydium powiatowej rady narodowej:

- 1) zakazuje obrotu drobiem żywym, bitym i jego częściami oraz zabroni urządzania wystaw i pokazów drobiu;
- 2) zarządzi umieszczenie na granicy okręgu zagrożonego przy drogach w miejscu widocznym tabliczki z wyraźnym i trwałym napisem: „Pomór rzekomy drobiu — wprowadzanie i wyprowadzanie drobiu wzbronione”;
- 3) zarządzi trzymanie w zamknięciu wszystkiego drobiu grzebiącego do czasu przeprowadzenia szczepień ochronnych przeciwko pomorowi rzekomemu drobiu;
- 4) zarządzi zbadanie drobiu grzebiącego we wszystkich zagrodach, w celu wykrycia nie ujawnionych ognisk pomoru rzekomego;
- 5) zarządzi zaszczepienie wszystkiego drobiu grzebiącego w ciągu 2 dni licząc od dnia stwierdzenia zarazy;
- 6) zarządzi odkażanie jaj drobiu grzebiącego, nakładanych do aparatów wylęgowych, a pochodzących z okręgu zagrożonego.

2. Właściwy organ administracji prezydium powiatowej rady narodowej może zezwolić na:

- 1) wywóz z okręgu zagrożonego drobiu żywego lub bitego na warunkach wymienionych w § 8;
- 2) wprowadzenie na obszar okręgu zagrożonego drobiu grzebiącego z innych obszarów pod warunkiem, że drób ten zostanie uprzednio zabezpieczony przed zachorowaniem na pomór rzekomy przez zaszczepienie go odpowiednią szczepionką we właściwym czasie.

D. Podejrzenie pomoru rzekomego drobiu.

§ 12. W razie stwierdzenia podejrzenia pomoru rzekomego drobiu właściwy organ prezydium powiatowej rady narodowej wyda tymczasowe zarządzenia ochronne określone w § 7 ust. 2 pkt 4, 6, 7, 8 i 9, jak również zarządzi zamknięcie wszystkiego drobiu grzebiącego oraz zniszczenie drobiu padłego (§ 7 ust. 2 pkt 2). Przepis § 6 stosuje się odpowiednio. Zarządzenia te obowiązują do czasu stwierdzenia pomoru rzekomego drobiu lub ustalenia, że podejrzenie pomoru rzekomego drobiu było nieuzasadnione.

E. Odkazanie.

§ 13. 1. Podczas trwania pomoru rzekomego drobiu, a w szczególności przed uznaniem pomoru rzekomego za wygasły, pomieszczenia dla drobiu, jak również wszelkie przedmioty, z którymi stykał się drób chory i podejrzany, podlegają oczyszczeniu i odkażeniu stosownie do zarządzenia powiatowego lekarza weterynarii.

2. Jaja drobiu w zagrodzie zapowietrzanej podlegają przed wywiezieniem lub wyniesieniem odkażeniu przez wymycie w 1% roztworze ługu sodowego.

F. Powiadomienie zainteresowanych organów i instytucji o stwierdzeniu pomoru rzekomego drobiu.

§ 14. 1. O każdym pierwszym przypadku stwierdzenia pomoru rzekomego drobiu w danej miejscowości i ustanowieniu okręgu zagrożonego oraz o wydanych zarządzeniach właściwy organ administracji prezydium powiatowej rady narodowej powinien powiadomić:

- 1) właściwe organy administracji prezydium rad narodowych niższego stopnia, zobowiązując je jednocześnie do podania do wiadomości publicznej w sposób lokalnie przyjęty treści wydanych zarządzeń i dopilnowania ich wykonania;
- 2) powiatowe instytucje, zainteresowane hodowlą, ubezpieczeniem lub skupem drobiu grzebiącego.

2. O każdym pierwszym przypadku stwierdzenia pomoru rzekomego drobiu w miejscowości graniczącej z obszarem innego powiatu należy natychmiast powiadomić właściwy organ administracji prezydium rady narodowej tego powiatu.

IV. Szczepienie zapobiegawcze.

§ 15. 1. W razie niebezpieczeństwa rozszerzenia się zarazy prezydium wojewódzkiej rady narodowej lub prezydium powiatowej rady narodowej za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej może zarządzić szczepienie ochronne przeciwko pomorowi rzekomemu wszystkiego drobiu, znajdującego się na terenie tego powiatu, na którym stwierdzona została zaraza, lub na jego części. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może za zgodą Ministra Rolnictwa szczepienie takie zarządzić również na obszarze innych powiatów.

2. W celu ułatwienia przeprowadzenia szczepień właściwy organ administracji prezydium wojewódzkiej lub powiatowej rady narodowej, wprowadzającego obowiązek szczepienia drobiu grzebiącego przeciw pomorowi rzekomemu, może zarządzić, aby drób grzebiący w dniu szczepienia trzymany był w zamknięciu do czasu zaszczepienia.

3. Rodzaj szczepionki i sposób szczepień ochronnych przeciwko pomorowi rzekomemu drobiu określią osobne przepisy.

V. Odszkodowanie.

§ 16. Za drób grzebiący, zabity z powodu pomoru rzekomego, jak również za drób grzebiący padły w okresie 14 dni wskutek szczepień ochronnych, zarządzonych przez prezydium wojewódzkich lub powiatowych rad narodowych — należy się odszkodowanie stosownie do art. 79 lit. a) lub c) albo art. 80 lit. b) przepisów z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

VI. Uchylenie zarządzeń.

§ 17. 1. Właściwy organ administracji prezydium powiatowej rady narodowej powinien uznać zarazę za wygasłą i wydane zarządzenia uchylić.

- 1) gdy wszystkie drób grzebiący w zagrodzie padł, został zabity lub z zagrody usunięty — albo
 - 2) jeżeli w ciągu 14 dni od ostatniego padnięcia, zabicia, wyzdrowienia lub przeprowadzonego szczepienia nie wystąpiły wśród drobiu grzebiącego nowe przypadki pomoru rzekomego albo podejrzenia o tę chorobę;
 - 3) jeżeli ponadto zostało przeprowadzone oczyszczenie i odkażenie, a należyte ich wykonanie zostało stwierdzone przez powiatowego lekarza weterynarii.
2. Zarządzenia wymienione w §§ 10, 11 i 15 ust. 1 uchy-

la prezydium wojewódzkiej lub powiatowej rady narodowej na wniosek powiatowego lekarza weterynarii.

§ 18. O wygaśnięciu pomoru rzekomego drobiu i uchyleniu zarządzeń należy powiadomić organy i instytucje, które stosownie do § 14 zostały powiadomione o pomorze rzekomym drobiu i o wydanych zarządzeniach.

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. S. Gucwa

258

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 4 lipca 1959 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie wprowadzenia regulaminów premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” oraz w przedsiębiorstwach Międzydzielnicowych Kabli Telekomunikacyjnych.

Na podstawie § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. Nr 49, poz. 236) zarządza się, co następuje:

§ 1. W regulaminie premiowania, stanowiącym załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie wprowadzenia regulaminów premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” oraz w przedsiębiorstwach Międzydzielnicowych Kabli Telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 60, poz. 326) — § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. 1. Niezależnie od premii za sprawne i bezusterkowe wykonywanie pracy, ustalonej w §§ 1 i 3 regulaminu, doręczyciele przesyłek listowych i pieniężnych — za zleczone im dodatkowo, poza normalnymi czynnościami służbowymi, pozyski-

wanie prenumeraty czasopism, należących do grup społeczno-politycznych, rolniczych, fachowo-technicznych i młodzieżowych — otrzymują następujące wynagrodzenie dodatkowo:

a) przy prenumeracie miesięcznej — 0,40 zł za każdy egzemplarz zaprenumerowanego czasopisma,

b) przy prenumeracie na okres dłuższy — stawkę określoną w pkt 1, pomnożoną przez ilość miesięcy, za które przyjęto prenumeratę.

2. Wykaz czasopism należących do grup społeczno-politycznych, rolniczych, fachowo-technicznych i młodzieżowych ustala Minister Łączności.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1959 r.

Minister Łączności: Z. Moskwa

259

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 2 lipca 1959 r.

w sprawie książeczek zdrowia.

Na podstawie art. 11 ust. 1 lit. a) ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. z 1935 r. Nr 27, poz. 198 i z 1949 r. Nr 25, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. Książeczka zdrowia według wzoru ustalonego przez Ministra Zdrowia zawiera szczegółowe dane o przeprowadzeniu szczepień ochronnych dziecka (młodocianego) przeciw chorobom zakaźnym, a także dane niezbędne do ustalenia ogólnego stanu zdrowia i rozwoju dziecka (młodocianego) od dnia jego urodzenia do ukończenia 18 roku życia.

§ 2. 1. Książeczkę zdrowia wydaje rodzicom bądź opiekunom dziecka bezpośrednio po jego urodzeniu zakład społeczny służby zdrowia, który udzielił pomocy w związku z porodem.

2. Jeżeli matka dziecka nie korzystała przy jego urodzeniu z pomocy zakładu społecznego służby zdrowia, książeczkę zdrowia wydaje przychodnia bądź ośrodek zdrowia

właściwy ze względu na miejsce zamieszkania dziecka. W tym przypadku rodzice (opiekunowie) dziecka są obowiązani wystąpić z wnioskiem o wydanie książeczki w ciągu dwóch tygodni od dnia urodzenia dziecka.

§ 3. Rodzice bądź opiekunowie dziecka (młodocianego) w wieku do 18 lat są obowiązani:

- 1) starannie przechowywać książeczkę,
- 2) przedstawiać książeczkę:

a) przy każdym zwróceniu się o udzielenie dziecku (młodocianemu) pomocy profilaktycznej lub leczniczej w zakładzie społecznym służby zdrowia albo u lekarza bądź lekarza dentysty wykonujących prywatną praktykę oraz

b) przy oddawaniu dziecka do żłobka, przedszkola lub szkoły,

3) niezwłocznie zawiadomić zakład określony w § 2 ust. 2 w razie zaginięcia lub zniszczenia książeczki.